

Nr 42.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ersättning till P. O. H. Rydbro m. fl.; given Stockholms slott den 8 januari 1954.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF ADOLF.

Torsten Nilsson.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I propositionen underställes riksdagens prövning dels fyra ärenden angående ersättning för skada, ådragen under militärtjänstgöring, och dels ett ärende angående bestridandet av viss livränta, som utgår till följd av skada, vållad vid framförandet av en försvaret tillhörig bil.

*Utdrag av protokollet över försvarsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 8 januari 1954.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, LINGMAN, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Efter gemensam beredning med chefen för civildepartementet anför chefen för försvarsdepartementet, statsrådet Torsten Nilsson, följande.

1.

Vid en övning vid Södra skånska infanteriregementet den 5 mars 1943 gav furiren H. Nilsson, som var chef för en pionjärtropp, order om att troppen skulle medföra sprängämnen att apteras till så kallade knallskott. Detta var icke reglementsenligt. Sedan en man i troppen under övningen apterat ett dylikt knallskott och antänt det samt kastat skottet mot en anryckande patrull, rusade värnpliktige *P. O. H. Rydbro* (dåmera med namnet Svensson), som tillhörde patrullen, instruktionsenligt fram och grep knallskottet med högra handen för att kasta det tillbaka. I samma ögonblick briserade skottet i Rydbros hand. Rydbro tillfogades därvid svår kroppsskada, bland annat förlust av höger hand. Regementskrigsrätten vid regementet dömde genom utslag den 28 april 1943, som vann laga kraft, Nilsson till disciplinstraff för det denne genom att vid tillfället ha beordrat användning av den icke reglementsenliga materielen gjort sig skyldig till vårdslöshet i fullgörande av tjänsteplikt. Rydbro yrkade sedermera vid Färs häradsrätt, att kronan måtte förpliktas att utge ersättning för den honom åsamkade skadan. Häradsrätten fann genom utslag den 1 juni 1945 kronan skyldig att till Rydbro utgiva skadestånd och yttrade att det icke kunde anses att Rydbro var medvållande till skadan. Häradsrätten fann Rydbro berättigad bland annat till ersättning för förlorad arbetsförtjänst för tiden den 24 september 1944—den 2 mars 1946 efter en beräknad årsinkomst såsom utlärare målare av 4 000 kronor och en nedsättning av arbetsförmågan av $66\frac{2}{3}\%$ med avdrag för vad som i detta avseende utgått eller komme att utgå från riks försäkringsanstalten. Slutligen berättigades Rydbro att i mån av befogenhet i särskild rättegång föra talan om ersättning för bland annat förlorad arbetsförtjänst för tid efter den 2 mars 1946. Hovrätten över Skåne och Blekinge, där båda parterna sökte ändring, fann genom dom den 29 december 1945 ej skäl göra

ändring i utslaget, såvitt är av betydelse i förevarande sammanhang. Domen vann laga kraft.

Sedermera har försvarets civilförvaltning — i anslutning till Rydbros nämnda befogenhet enligt häradsrättens utslag att föra talan om vidare ersättning — hänskjutit till statskontoret och riksförsäkringsanstalten att utbetala livränta för tid efter den 2 mars 1946. Från och med den 2 december 1946 har livränta utgått efter nämnda nedsättning av arbetsförmågan och en av Svenska målareförbundet uppgiven beräknad årsinkomst av 4 023 kronor. Genom beslut den 10 mars 1953 har på samma grunder från civilförvaltningen utanordnats livränta för tiden den 3 december 1952—den 2 april 1953.

Försvarets civilförvaltning och arméförvaltningens tyggavdelning har i skrivelse den 7 april 1953 gjort framställning om livränta till Rydbro i anledning av kroppsskadan. Av skrivelsen och därvid fogade handlingar inhämtas i huvudsak följande. Den 28 augusti 1952 inkom från Rydbro ansökning om livränta beräknad efter arbetslönen för en fullt utlärd målare, 7 000 kronor för år 1951 och 8 000 kronor för år 1952. Rydbro ägnar sig för närvarande åt författarskap, varav han dock icke har någon nämnvärd inkomst. Från målareförbundet har inhämtats, att den genomsnittliga årsinkomsten för en utlärd målare i Ystad kunde beräknas ha för 1 800 arbetstimmar uppgått, för år 1951 till 6 858 kronor och för år 1952 till 7 560 kronor. Genom beslut den 3 december 1952 har riksförsäkringsanstalten tillerkänt Rydbro livränta med 200 kronor i månaden från och med samma dag till och med den 30 april 1952, under vilken månad Rydbro fyller 67 år, samt därefter under hans återstående livstid med 175 kronor i månaden, allt beräknat efter $66\frac{2}{3}\%$ nedsättning av arbetsförmågan. Med hänsyn härtill anser advokatfiskalen hos civilförvaltningen livsvarig livränta böra beviljas Rydbro från och med den 28 augusti 1952 efter en årsinkomst av 7 560 kronor och enahanda nedsättning av arbetsförmågan. Härifrån bör enligt advokatfiskalen avdragas vad som i motsvarande avseende utgått och kommer att utgå från riksförsäkringsanstalten samt vad kronan utbetalat för tiden efter den 28 augusti 1952. Livräntan borde nedsättas till hälften efter det att Rydbro fyllt 67 år. Vidare syntes kronan böra förbehållas rätt att vid väsentlig sänkning av förenämnda antagna arbetslön jämka livräntan till mindre belopp.

Försvarets skaderegleringsnämnd har i yttrande — under instämmande i övrigt i advokatfiskalens förslag — anfört att Rydbro bör tillerkännas förhöjd livränta från och med den 1 januari 1951 efter en antagen årsinkomst av 6 858 kronor samt från och med den 1 januari 1952 efter en likaledes antagen årsinkomst av 7 560 kronor, med avdrag för vad kronan och riksförsäkringsanstalten under motsvarande tid utgivit i livränta. Förbehåll om rätt till jämkning av skadeståndet bör icke göras.

Civilförvaltningen och tyggavdelningen anser i likhet med advokatfiskalen

och skaderegleringsnämnden, att livsvarig livränta nu bör beviljas ävensom att höjning av dess belopp bör ske. Vad angår den tidpunkt, från vilken höjd livränta bör utgivas, förefaller det enligt ämbetsverken sannolikt, att Rydbro — därest han väckt talan vid domstol om högre livränta från och med år 1951 — skulle ha tillerkänts sådan förmån efter nyssnämnda grunder. Den befogenhet kronan kan äga att göra förbehåll om rätt till jämkning framdeles av livräntans belopp anser ämbetsverken icke böra begagnas, enär jämkning uppåt av fastställda livsvariga livräntor icke plägar ske och bevakning av möjligheten till sådan jämkning med rådande ordning för livräntors utbetalning av praktiska skäl skulle bli mycket svår att genomföra. Ämbetsverken har därför biträtt skaderegleringsnämndens förslag.

Statskontoret har enligt utlåtande den 21 april 1953 icke något att erinra mot bifall till vad civilförvaltningen och tygavdelningen hemställt. Å livräntan, som bör bestridas från anslaget Diverse pensioner och understöd m. m., bör icke utgå sådan tilläggsförmån, som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare.

Genom beslut den 9 juli 1953 medgav *Kungl. Maj:t*, att från anslaget Vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. fick — med avdrag för vad som för samma tidsperiod utgått eller utgår från kronan — för tiden den 1 januari 1951—den 30 juni 1954 utbetalas livränta till Rydbro efter 66 $\frac{2}{3}$ % nedsättning av hans arbetsförmåga samt efter en beräknad årsinkomst, för tiden den 1 januari—den 31 december 1951 av 6 858 kronor och för tiden den 1 januari 1952—den 30 juni 1954 av 7 560 kronor. Livräntan skulle utgå under förutsättning att Rydbro å kronan för motsvarande tid överlät sin rätt till skadestånd av Nilsson på grund av dennes vårdslöshet. Tillika förklarade *Kungl. Maj:t* Sig vilja framdeles meddela beslut i fråga om livränta för tiden efter den 30 juni 1954.

Departementschefen.

Beträffande livränta för tiden fram till och med den 30 juni 1954 föreligger redan beslut av *Kungl. Maj:t*. För tiden därefter synes livränta böra utgå i enlighet med myndigheternas förslag och bestridas från anslaget Diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att *Kungl. Maj:t* måtte föreslå riksdagen medgiva,

att från det under tolfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget Diverse pensioner och understöd m. m. må på grund av förenämnda olycksfall till P. O. H. Rydbro — under förutsättning att Rydbro för motsvarande tid å kronan överlåter sin rätt till skadestånd av H. Nilsson — räknat från och med den 1 juli 1954, utgå livsvarig livränta, för tiden till dess

Rydbro uppnår 67 års ålder beräknad efter en årsinkomst av 7 560 kronor och en invaliditetsgrad av $66\frac{2}{3}$ % och för tiden därefter med hälften av vad tidigare utgått, dock med avdrag för vad han för motsvarande ändamål uppbär i periodisk ersättning från riks försäkringsanstalten.

2.

Den 7 oktober 1943 åkte värnpliktige *A. E. Bjärmark* på flaket till en kronan tillhörig lastbil. Därvid slungades han av bilen och ådrog sig livsfarliga skador, bland annat brott på skallen. Med anledning av det inträffade anställdes åtal mot föraren av bilen, i samband varmed *Bjärmark* förde skadeståndstalan gentemot föraren. Målet avgjordes slutligt av Kungl. Maj:t genom utslag den 27 december 1945. Enligt utslaget tillerkändes *Bjärmark*, bland annat, för viss tid ersättning för förlorad arbetsförtjänst varvid emellertid, på grund av medvållande från hans sida, ersättningen jämkades till två tredjedelar av vad eljest skolat utgå. I anledning härav har sedermera till *Bjärmark* i berörda hänseende av statsmedel, utöver belopp som utbetalats av riks försäkringsanstalten, årligen utanordnats ett belopp av 2 677 kronor 33 öre, sista gången avseende år 1950.

Försvarets civilförvaltning och *arméförvaltningens tygavdelning* har i skrivelse den 3 februari 1953 gjort framställning om ytterligare ersättning till *Bjärmark* i anledning av olycksfallet. Av skrivelsen och därvid fogade handlingar inhämtas i huvudsak följande. *Bjärmark* hade fordrat ersättning för förlorad arbetsförtjänst under år 1951 med ett till 3 640 kronor förhöjt belopp. Han hade därvid åberopat ett av hans förutvarande arbetsgivare, *Arenco Aktiebolag*, Stockholm, den 8 september 1952 utfärdat intyg, enligt vilket *Bjärmark*, därest han fortfarande varit anställd vid företaget, enligt intygsgivarens åsikt skulle ha innehaft förmansbefattning vid bolaget om olyckan icke inträffat. Enligt beslut av riks försäkringsanstalten är *Bjärmark* numera att anse såsom fullständigt arbetsoförmögen under sin återstående livstid. Enligt riks försäkringsanstaltens beslut den 3 november 1952 äger *Bjärmark* uppbära livränta enligt militärsättningsförfattningarna med ett månadsbelopp av 350 kronor till och med den 31 augusti 1967, under vilken månad *Bjärmark* fyller 67 år, och med 275 kronor per månad under hans återstående livstid. Vid bedömandet av den ytterligare ersättning, som borde tillerkännas *Bjärmark*, har ämbetsverken stannat i olika meningar. — Tygavdelningen, som beträffande frågan om utebliven befordran i detta fall ansett sakförhållandet så osäkert, att förhöjning av ersättningen icke borde ifrågakomma, har hemställt om livränta till *Bjärmark* med det belopp som hittills utgått eller 2 677 kronor 33 öre. —

Civilförvaltningen har däremot, med hänsyn till ett likartat i judiciell ordning avgjort mål, ansett grunden för Bjärmarks yrkande i princip vedertagen. Att den befordran, varpå Bjärmark grundade sitt anspråk, normalt skulle ha kommit honom till del, syntes civilförvaltningen på grund av bolagets uttalande rimligen kunna antagas. Någon omständighet på grund varav Bjärmark skulle av annan anledning än arbetsförmåga ha slutat sin anställning hos bolaget har icke anförts. Civilförvaltningen ansåg därför — i anslutning till vad advokattfiskalen hos ämbetsverket och försvarets skaderegleringsnämnd yttrat — att Bjärmark tillkommande ersättning borde beräknas med hänsyn till den av bolaget uppgivna avlöningen såsom förman, 9 660 kronor om året. I anledning härav hemställde civilförvaltningen, att Kungl. Maj:t måtte tillerkänna Bjärmark ersättning i förevarande hänseende för vartdera av åren 1951 och 1952 med 3 640 kronor ävensom för tiden den 1 januari—den 30 juni 1953 med 1 820 kronor, eller med tillhoppa 9 100 kronor, dock med avdrag av 2 000 kronor som redan utbetalats. Vidare hemställde ämbetsverket, att Kungl. Maj:t måtte förslå riksdagen att för tiden den 1 juli 1953—den 31 augusti 1967 tillerkänna Bjärmark årlig livränta med två tredjedelar av skillnaden mellan en beräknad årlig arbetsinkomst av 9 660 kronor och vad som under samma tid kunde komma att utgivas till Bjärmark från riks försäkringsanstalten i ersättning för kroppsskadan.

Statskontoret förklarade sig enligt utlåtande den 10 mars 1953 icke vilja motsätta sig att åtgärder vidtages i enlighet med civilförvaltningens förslag. Å livräntan bör icke åtnjutas någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare.

Genom beslut den 26 juni 1953 medgav *Kungl. Maj:t*, att av anslaget Vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. fick — dock med avdrag av uppburet förskott — till Bjärmark utbetalas livränta för tiden den 1 januari 1951—den 30 juni 1954 med 3 640 kronor per år eller sålunda med tillhoppa 12 740 kronor. Tillika förklarade Kungl. Maj:t Sig vilja framdeles meddela beslut i fråga om livränta för tiden efter den 30 juni 1954.

Departementschefen.

Beträffande livränta för tiden till och med den 30 juni 1954 föreligger redan beslut av Kungl. Maj:t. För tiden därefter synes livränta böra utgå för livstiden och bestridas från anslaget Diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att från det under tolfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget Diverse pensioner och understöd m. m. må på grund av förenämnda olycksfall till Bjärmark, räknat från

och med den 1 juli 1954, utgå livsvarig livränta, för tiden till dess Bjärmark uppnår 67 års ålder med två tredjedelar av en beräknad årlig arbetsinkomst av 9 660 kronor och för tiden därefter med hälften av vad tidigare utgått, dock med avdrag av två tredjedelar av vad han för motsvarande ändamål uppbär i periodisk ersättning från riksförsäkringsanstalten.

3.

Den 3 september 1947 medföljde värnpliktige *Å. E. Ivarsson* såsom passagerare å flaket till en kronan tillhörig lastbil. Vid en gir med bilen kom lasten i glid varvid Ivarsson för att undgå att bli klämd nödgades hoppa av bilen. Han ådrog sig därvid vissa skador, bland annat i högra foten. Bilföraren ådömdes disciplinstraff för ovarsamt framförande av bilen. Ivarsson som, därest olyckan ej inträffat, skulle ha hemförlovats den 8 november 1947, vårdades till följd av olyckan på sjukhus och utryckte först den 13 mars 1948.

Försvarets civilförvaltning och *flygförvaltningen* har i skrivelse den 19 mars 1953 gjort framställning om ersättning till Ivarsson i anledning av olycksfallet. Av skrivelsen och därvid fogade handlingar inhämtas i huvudsak följande. Ivarsson yrkade ersättning bland annat för förlorad arbetsinkomst från och med den 8 november 1947 efter 10 kronor för dag samt för sveda och värk med 2 000 kronor. Riksförsäkringsanstalten, som för tiden den 8 november 1947—den 13 mars 1948 utgivit sjukpenning till Ivarsson, hade tillerkänt honom livränta jämlikt militärsättningsförfattningarna för tiden den 14 mars—den 13 september 1948 efter en invaliditetsgrad av 20 % och livsvarig livränta för tiden därefter efter 15 % nedsättning av arbetsförmågan. Försvarets skaderegleringsnämnd tillstyrkte, att Ivarsson bereddes ersättning med 2 000 kronor för sveda och värk samt med 175 kronor för läkarintyg och ombudskostnader. Vidare tillstyrkte nämnden, att Ivarsson bereddes livsvarig livränta från och med den 14 mars 1948 med ett skäligt belopp av 1 500 kronor för år räknat, med avdrag av från riksförsäkringsanstalten utgående ersättning. Därjämte borde Ivarsson enligt nämndens mening tillerkännas ersättning för lyte och men med 3 000 kronor. Då kronan ägde bilen och det icke visats att Ivarsson genom eget vållande medverkat till den honom åsamkade skadan, ansåg civilförvaltningen och flygförvaltningen, att kronan icke kan undgå att utgiva ojämkat skadestånd på sätt skaderegleringsnämnden föreslagit. Ämbetsverken hemställde därför, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att från anslaget Diverse pensioner och understöd m. m. får, räknat från och med den 14 mars 1948, till Ivarsson utgå livsvarig livränta med 1 500 kronor för år — dock med avdrag av vad han för

motsvarande tid erhållit eller kommer att erhålla från riksförsäkringsanstalten, livräntetillägg dock undantaget — med iakttagande av att å det sålunda bestämda livräntebeloppet icke bör få åtnjutas någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensions-tagare. Vidare hemställde ämbetsverken, att Kungl. Maj:t måtte medgiva, att Ivarsson från anslaget Vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. fick beredas ersättning för sveda och värk med 2 000 kronor, för lyte och men med 3 000 kronor samt för läkarintyg och ombudskostnader med 175 kronor.

Statskontoret anslöt sig i utlåtande den 10 april 1953 till ämbetsverkens förslag, dock med den ändringen att livräntan efter det Ivarsson uppnått 67 års ålder borde utgå med ett förslagsvis till hälften reducerat belopp.

Genom beslut den 26 juni 1953 medgav *Kungl. Maj:t* med hänsyn till förekommande omständigheter att av anslaget Vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. till Ivarsson fick utbetalas *dels* såsom ersättning för sveda och värk samt lyte och men m. m. tillhoppa 5 175 kronor, *dels ock* — med avdrag av vad som för samma tidsperiod utgått eller utgår från riksförsäkringsanstalten — livränta för tiden den 14 mars 1948—den 30 juni 1954 med 1 500 kronor per år. Tillika förklarade *Kungl. Maj:t* sig vilja framdeles meddela beslut i fråga om livränta för tiden efter den 30 juni 1954.

Departementschefen.

Beträffande livränta för tiden till och med den 30 juni 1954 föreligger redan beslut av *Kungl. Maj:t*. För tiden därefter synes livränta böra utgå i enlighet med statskontorets förslag och bestridas från anslaget Diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att *Kungl. Maj:t* måtte föreslå riksdagen medgiva, att från det under tolfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget Diverse pensioner och understöd m. m. må på grund av förenämnda olycksfall till Ivarsson, räknat från och med den 1 juli 1954, utgå livsvarig livränta, för tiden till dess Ivarsson uppnår 67 års ålder med 1 500 kronor för år och för tiden därefter med hälften av vad tidigare utgått, dock med avdrag av vad han för motsvarande ändamål uppbär i periodisk ersättning från riksförsäkringsanstalten.

4.

Då värnpliktige *H. T. Olofsson* under militärtjänstgöring den 1 februari 1943 enligt order var sysselsatt med att uppgöra eld i gengasaggregatet å en kronan tillhörig bil, uppstod explosion i tändröret, med påföljd att rörets huv slungades uppåt och slog igenom *Olofssons* högra hand. Sedan

Olofsson vid Stockholms rådhusrätt yrkat skadestånd i anledning av det inträffade, har rådhusrätten genom laga kraftvunnen dom den 9 mars 1944 förpliktat kronan att till Olofsson utgiva visst skadestånd jämte ränta ävensom att ersätta Olofsson dennes rättegångskostnader m. m. I målet hade Olofsson förbehållit sig rätt att framdeles yrka dels ytterligare ersättning för sveda och värk, därest han blev nödsakad att underkasta sig förnyad operation i anledning av skadan, dels ock gottgörelse för lyte och framtida men samt nedsättning av arbetsförmågan.

Sedermera har Kungl. Maj:t genom särskilda beslut senast den 22 februari 1952 medgivit, att till Olofsson fick i anledning av nämnda skada utbetalas ersättning dels för lyte och framtida men av annan art än nedsättning av arbetsförmågan, dels under angivna tidsperioder för förlorad arbetsförtjänst till följd av nedsättning av arbetsförmågan dock med avdrag för vad Olofsson för samma perioder uppburit från riksförsäkringsanstalten, dels för läkarintyg och läkarbesök, dels för sveda och värk, dels ock för ombudskostnader. Ersättning för förlorad arbetsförtjänst till följd av nedsättning av arbetsförmågan har därvid, enligt beslutet av den 22 februari 1952, för tiden den 7 november 1949—den 6 november 1952 utgått i form av livränta efter en beräknad årlig inkomst av 6 000 kronor och en invaliditetsgrad av 45 %.

Försvarets civilförvaltning och *arméförvaltningens tygavdelning* har i skrivelse den 5 maj 1953 gjort framställning om ytterligare ersättning åt Olofsson i följd av ifrågavarande skada och därvid anfört i huvudsak följande. Genom beslut den 28 oktober 1952 hade riksförsäkringsanstalten tillerkänt Olofsson livsvarig livränta efter en invaliditetsgrad av 45 %, räknat från och med den 7 november 1952. Med hänvisning härtill hade Olofsson hemställt om fortsatt gottgörelse för förlorad arbetsförtjänst, utöver vad som tillkommer honom från anstalten. Advokatfiskalen hos civilförvaltningen hade föreslagit, att Olofsson skulle beredas livsvarig livränta från och med den 7 november 1952, beräknad efter en invaliditetsgrad av 45 % och en antagen inkomst för tiden till dess han fyllde 67 år om 6 000 kronor för år och för tiden därefter om 3 000 kronor för år, med avdrag av vad Olofsson under motsvarande tider erhåller från riksförsäkringsanstalten i livränta. Försvarets skaderegleringsnämnd hade tillstyrkt advokatfiskalens förslag utom i så måtto, att nämnden med hänsyn till Olofssons ålder — född i februari 1921 — icke ansett skäl föreligga att reducera Olofsson tillerkänd livränta, efter det han uppnått 67 års ålder. — Civilförvaltningen och tygavdelningen, som anslöt sig till skaderegleringsnämndens uppfattning, hemställde bland annat att Kungl. Maj:t måtte medgiva, att från anslaget Vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. fick till Olofsson för tiden den 7 november 1952—den 30 juni 1954 utbetalas livränta efter en beräknad årsinkomst av 6 000 kronor och en invaliditetsgrad av 45 %, med avdrag av vad som för

samma tidsperiod utgått eller kommer att utgå till Olofsson från riksförsäkringsanstalten samt av uppbores förskott. Vidare hemställde ämbetsverken, att Kungl. Maj:t måtte för riksdagen framlägga proposition om livränta till Olofsson efter enahanda grunder för tiden från och med den 1 juli 1954 under hans återstående livstid, med avdrag av vad som för samma tid kommer att utgivas från riksförsäkringsanstalten i livränta enligt förenämnda beslut av den 28 oktober 1952.

Statskontoret fann i utlåtande den 19 maj 1953 icke anledning till annan erinran mot vad civilförvaltningen och tygavdelningen hemställt än att livräntan efter det Olofsson uppnått 67 års ålder borde reduceras till hälften, varjämte borde föreskrivas att å livräntan icke skulle få åtnjutas någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare.

Genom beslut den 26 juni 1953 medgav *Kungl. Maj:t*, att av anslaget Vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. fick utbetalas livränta till Olofsson i enlighet med civilförvaltningens och tygavdelningens förevarande förslag för tiden den 7 november 1952—den 30 juni 1954. Tillika förklarade Kungl. Maj:t sig vilja framdeles meddela beslut i fråga om livränta för tiden efter den 30 juni 1954.

Departementschefen.

Beträffande livränta för tiden till och med den 30 juni 1954 föreligger redan beslut av Kungl. Maj:t. För tiden därefter synes livränta böra utgå i enlighet med statskontorets förslag och bestridas från anslaget Diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att från det under tolfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget Diverse pensioner och understöd m. m. må på grund av förenämnda olycksfall till H. T. Olofsson, räknat från och med den 1 juli 1954, utgå livsvarig livränta, för tiden fram till dess Olofsson uppnår 67 års ålder beräknad efter en årsinkomst av 6 000 kronor och en invaliditetsgrad av 45 % och för tiden därefter med hälften av vad tidigare utgått, dock med avdrag för vad han för motsvarande ändamål uppbär i periodisk ersättning från riksförsäkringsanstalten.

5.

Sedan linjearbetaren vid televerket *S. H. A. Dalefalk* åsamkats svår kroppsskada då en försvaret tillhörig lastbil den 24 februari 1948 i Karlskrona påkörte en televerket tillhörig skåpbil, förpliktade regementskrigsrätten vid Karlskrona kustartilleriregemente genom lagakraftvunnet

utslag den 15 april 1948 föraren av lastbilen att utgiva skadestånd till Dalefalk och telestyrelsen, i vad avsåg styrelsen bland annat för sjukavlöning och sjukvårdskostnader för Dalefalk under tiden till och med den 14 april 1948. Genom utslaget förbehölls telestyrelsen rätt att föra talan om ersättning för vad styrelsen utbetalat för lasaretskostnader och sjukavlöning till Dalefalk efter den 14 april 1948 samt för livränta till Dalefalk.

Då olycksfallet inträffat i Dalefalks tjänst har telestyrelsen, enligt beslut av riksförsäkringsanstalten, såsom arbetsgivare för Dalefalk utgivit ersättning till denne enligt olycksfallsförsäkringslagen, bland annat livränta. För vad telestyrelsen sålunda utgivit har styrelsen hos marinförvaltningen fordrat ersättning enär försvaret såsom ägare till den skadevällande bilen är jämte föraren ansvarig för skadan. I anledning härav har marinförvaltningen genom särskilda framställningar, senast i skrivelse den 28 mars 1953, hos Kungl. Maj:t hemställt om medel för beredande av ersättning åt telestyrelsen för, bland annat, utgiven livränta.

I nämnda skrivelse av den 28 mars 1953 framhöll marinförvaltningen, att riksförsäkringsanstalten numera genom beslut den 31 oktober 1952 jämlikt olycksfallsförsäkringslagen funnit Dalefalk berättigad till livsvarig livränta med 1 280 kronor för år från och med den 1 november 1952. I anslutning härtill hemställde marinförvaltningen om bemyndigande för försvarets civilförvaltning att med anlitan av anslaget Vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. till telestyrelsen utgiva — förutom viss ersättning, inbegripet livränta, för år 1952 — i efterskott för varje år från och med år 1953 under Dalefalks återstående livstid ett belopp av 1 280 kronor för av styrelsen enligt riksförsäkringsanstaltens beslut av den 31 oktober 1952 till Dalefalk utgiven livränta.

Genom beslut den 18 september 1953 bemyndigade i anledning härav *Kungl. Maj:t* civilförvaltningen att från ovannämnda anslag till telestyrelsen utbetala viss ersättning, varav 1 920 kronor utgjorde ersättning för Dalefalk för tiden den 1 januari 1953—den 30 juni 1954 tillkommande livränta. Tillika förklarade *Kungl. Maj:t* Sig vilja framdeles meddela beslut i fråga om ersättande av utgiven livränta för tiden efter den 30 juni 1954.

Departementschefen.

Den bil, vars förare vållade Dalefalks skada, tillhörde försvaret. I anledning härav har den livränta, som televerket enligt olycksfallsförsäkringslagen utgivit till Dalefalk, hittills återgäldats televerket från anslag under fjärde huvudtiteln efter framställning från telestyrelsen för varje år. Denna livränta är nu definitivt fastställd för Dalefalks livstid. Det synes därför lämpligt att — i överensstämmelse med eljest tillämpade principer — livräntan i fortsättningen direkt får utgå från anslaget Diverse pensioner och understöd m. m.

I enlighet härmed får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att den livränta som riksförsäkringsanstalten genom beslut den 31 oktober 1952 tillerkänt S. H. A. Dalefalk må, räknat från och med den 1 juli 1954, jämte förekommande livräntetillägg, bestridas från det under tolfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget Diverse pensioner och understöd m. m.

Med bifall till vad föredragande departementschefen sålunda, med instämmande av statsrådets övriga ledamöter, under punkterna 1—5 hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Alf Resare.
